

Pisáno pro všechny tuláky a trampy

O R B I S

T R A M P U S

A K T U A L I T S

= vydání P =

OBČASNÝ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÝ

Narozeno 18. 2. 1981

Začátečník ...

Vše, co je zde napsáno
jsem si někde, přečet, zaujalo mě to
a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti . . .

- - - - -
překlepy a chyby musíte prominout
- - - - -

P O Z O R - P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "oběžník" a jsi-li
sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál
a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ ! ! !

Stačí-li ti přečtení, pře dej pak OTU dál
spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 30 DNÍ ode dne narození !!!

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

redakce

M U Ř Í N O H A

- - - - -

Já sem totiž do modrý blázen. A nejlepší námořnická modrá byla vždycky na nebi nad Muří nohou, tam měla nebe vždycky v září vyšisovaný kolena jako ty nej-správnější džíny.

Muří noha byl náš první seník, kterej sme našli, takovej pohádkovej prototyp, že člověk, vždycky když k němu večer přicházel, čekal, že tam budou mít mejdan jednovoký gnomové nebo nějaký malí ta j-trálíci. Celá ta dřevěná s tavba s doškovou střechou stála metr nad zemí a byla podepřená jenom uprostřed jedním tlustým muřím kulem, a když sme lezli po žebříku nahoru, začal celej ten wejtvor nějakýho fořta se smyslem pro romantiku nabírat elegantní rotaci. Měli sme ho nejradši ze všech seníků, protože se tam nejlíp snilo v tu chvíli, než zabzučeli komáři zipů na spacákách a na člověka se svalil sp ánek, hunatej ja ko mýval.

Těsně pod seníkem tek potok, vlnky si v něm vždycky vo nás drbaly, že sme je museli vokřikovat, když se nám pletly do řeči. Nad potokem byl krásnej kemp - stromy pověšený lebkama laní a jelenů, co sme našli po lese, a z vohniště byla solidní mohyla, jak se popel zvyšoval a my pořád přidávali nový kameny kolem. Nejlepší ale, říkám, bylo to nebe, fakt, jako kdyby do něj navěsili svý džíny všichni nebeský jezdcí.

Za čala potom taková tradice jezdit tam na Štědrej večer - po stromech blikaly svíčky a celej les voně l po smaženejch kaprech, zpívali sme při kytarácí. Svatou noc - víte, já doma vánoce nijak zvlášt nemiloval. Připadalo mi to vždycky toporný shánět dárky na poslední chvíli a po ulicích lidí, že bys nejra ději chodil s kosou.

Ale tady v lese sem byl vždycky dojatej jako blázen. Dávali sme si dářky - bejvaly to samý špičky a fajfky, prostě ka ždej vykoupil trafikou - všechno tak, aby se to vešlo do kapsy zimáku, ale člověk z toho měl větší radost, než z těch věcnejch ponožek, který sme tolik potřebovali, protože na každým vandru se propálily aspon jedny, který sme doma dostávali.

Jednou nás tam na Štědrej den vobjevil hajnej, kterej si šel udělat štědrovečerní náladu, a byl z toho úplně zjančenej, pořád držel před sebou kozlici a vobličej měl ja k Alenka v říši divů. Stál na místě a nemoh mluvit, až ze sebe dostal: "Doprdele, totém..." Potom s náma seděl a jeho slivovice měnila ma jutele v soustředěnjeh kružnicích. Tahali sme z něj lovecký historyky a von je solil neúnavně a senzačně prolhaně. Jelenům rostlo paroží do výše tří cvičenejeh godotů a každá rána šla přesně na komoru. Byl to krásnej večer, a když mi někdo začne v Praze vykládat vo vánoční náladě, tak si myslím: "Co ty víš, ja ká je to věda, když s tebou na Štědrej večer sedí u vohně hajnej s fousama, jaký měl jen Divokej Bill Hickock a vosk mu kape na kloubouk, v prace má viržinko, do hřdla mu kloktá starej Jelínek a z hřdla lesní latina, co ty víš, jak kluci v zimákách zapadáj po kolena do sněhu, na zádech maj benžo a kytary." Přešlo třistašedesátpět dní, třistašedesátpě t smutků a radostí, slz a úsměvů, pláně byly zase bílý jak polární lišák a my sme zase křupali zledovatělý kalužiny tím známým směrem, kapsy plný špiček a krásnejeh slov, řezenejeh tak, aby se srdce za stavilo, a když sme přešli můstek přes potok, udělali pár kroků do paseky, viděli sme můří kůl, kterej tam stál sám jako ukazováček času, mířící do voblohy, jakoby tam nikdy Můří noha nestála, jaky by si tu pohádkovou chalupu postavila na ten kůl jen naše fantazie. Stáli sme tam zaraženě, vzteklí a zničení, potom se naše hlavy zvedly nahoru, po tom ukazováčku kůlu, kterej ukazoval na nebe, na tu jedinou naději, která nám zbejvala, že tu oblohu nemůže nikdo zbořit a že v září dostane zase tu správnou barvu honáckejeh ka hot s vybledlejma kolenama. Já sem totiž do modrý blázen.

/Jan Vyčítal/

X X X X

" A R I Z O N A "

od Jaroslava Jana Paulíka , náklad 19 000 ks á 15,-

Vla k řítíl se z tuhelu protínajícího čedičovo-
skálu s pekálným řevem železa a kamene.

Pak skoro měkký rytmus píšť, kolejnic a kol se
lehce odrážel od syté zelné trávy náhorní roviny,
jako slonovinová koule odbíhající od mantinelu.

Po pravé straně zaleskla se hladina řeky jako
čerstvý vryp leštěnce olovna tého. Po ní, zápasíce
se spodními proudy, pla vily se parníčky poháněné
touhou hledačů efemérního štěstí, které se skrývá
v řídkých stínech chuchelského háje.

Několik hnědých panen v nedbalkách vrhalo se do
stříbrné vody z paluby hausbétu s červenozelenou
vlajkou, prodavač sodové vody v dřevěné boudě na
břehu řeky si zapaloval dýmku. Kouř stoupal k obloz
rovně a ladně jako palma.

Na peroně příštího nádraží stál předvoj ostrých
hochů Divokého zápa du. Chlapíci z Libně, Žižkova,
Košíř opření o pomerančovou zeď cpali si dýmky, kro
tili cigarety a s hrdinským sebezapřením žvýkali bu
harský tabák, z kterého hnědli chlupaté koule na zp
sob odřených kaštanů .

Včera se pokoušeli vyspat v nádražním skladišti,
byli však zapuseni uniformovaným mužem s acetyléno
který příšerně klel. Přenocovali tehy porůznu v šíp
kovém trní nebo listantém podrostu nedalekého lesík
znepokořování nepátrně hajným a několika četníky.

Ranní šerění zastihlo je v silničním příkopu, pi
jící whisky vla stní výroby.

Pak si oblékli přes kalhoty plátěné nohavice po
stranách rozstřížené a obarvené hnědě barvivem na
velikonoční vajíčka a opatřené bohatými třásněmi,
otočili si hlavy barevnými šátky a kymáceli se k ná
dra ží, a by, divocí synové prerie a biografu, po
celý den udivovali greenhorny jedoucí na výlet ve
vycházkových ša tech.

Dvě černovlasá pacholata se rozplakala, umělí kov
bojové odpilovali dalko žluté sliny a hovořili slan
gem.

/tož ukázka z tohoto tramp. románu/

17. pokračování

KOSMOGONIE (jak se říká víře a bájnému vyprávění o vesmíru) odráží samozřejmě i potřeby Indiánů. Tak algonkinské mýty o sseverním a jižním větru, z nichž severák Kabibonoka přináší zimu a hlad a Savandasí - jižní vítr - se s tará o květy a úrodu, vyjadřuje vlastně touhu Indiánů po stálém létu. Kromě toho najdeme v příbězích i řadu pohádkových vysvětlení. Jistě znáte třeba pojem "babí léto" nebo "indiánské léto". Toto kratičké období roku, kdy nastává podzim a vzduch je plný poletujících stříbrošedých pavučin, vysvětlují Indiáni tak, že Savandasí je svou prací už unaven a uchyluje se do své jeskyně vysoko v horách, kde potom kouří a kouří z veliké dýmky. Ten dým se snáší potichu na krajinu a pro lovce i rybáře na severu je pobídkou k návratu domů na jih, protože brzy už zařičí severák a s ním přispěchá zima.

Anebo jak vznikla duha: Pueblané strádali velkým suchem a marně očekávali déšť. I jejich kouzelník byl bezmocný. Tu uviděl malého barevného hada a ten ša mana požádal, aby ho vyhodil na oblohu. Když se tak stalo, had se rozvinul jako duha po nebi a svými ostrými šupinami nastrouhl z oblohy led, který se vzápětí proměnil v životodárný déšť.

Také hvězdy Indiáni přizpůsobili svému myšlení. Souhvězdí plejád nazývají "sedm bratří", protože kdysi dávno se vzneslo sedm chudých chlapců při tanci na oblohu, než aby strádali chudobou na zemi. Leknín je hvězda, která se na zem zatoulala, když se chtěla seznámit se životem Indiánu, Mléčná dráha - to je stopa šedého medvěda, a td., atd.

O stvoření světa je snad známo nejvíce indiánskými variantami. Velkou roli má ve většině případů kulturní hrdina (kojot, krkavec, králík). Na severu se vypráví o potopě a o želvě, která zůstala jako velký ostrov. Jinde vynesla zvířata půdu ze dna a postavila si zemi. Pueblané hovoří o Awonawilonovi, který stvořil život, Navahové vyprávějí, že náš svět je vlastně až pátým světem, přičemž první čtyři světy byly pod ním.

Není snad knížky o Indiánech, kde bychom nenašli zmínku o tzv. VELKÉM DUCHU. Podle našich představ znamenal Manitou pro Indiány boha, a to boha ve smyslu křesťanského chápání.

Tak by si ovšem Indiáni Velkého ducha nikdy ne představovali, nebýt bělochů, kteří když viděli, že v Americe sotva pochodí se šířením křesťanství, snažili se alespoň usměrnit primitivní indiánskou víru po svém - tj. vyložit Velkého ducha jako všemocné a vševládnoucí božstvo. Tuto politiku praktikovali ovšem především proto, aby z ní měli sami užitek; tj. a by vla stně prostřednictvím víry donutili Indiány k poslušnosti a k pokoře.

Původní představy Indiánů o jakési nejvyšší božské mocnosti skutečně sice existovaly, ale Velký Manitou, jak se mu říkalo na východě, zaujímal celkem podružné místo, neboť sídlil daleko na obloze. Mnohem konkrétnější a důležitější význam měli duchové sídlící v přírodě, s nimiž se Indiáni "setkávali" denně.

Prérijní Indiáni nazývali Velkého ducha Nesaru či Wakonda a ten už měl tu vlastnost, že se podle bájí podílel i na stvoření světa právě tak jako Tirawa, kterého uctívali Pónyové a o němž se domnívali, že všechno vidí a pozoruje.

V přehledu názvů a ve vyčíslení vlastností, jimiž jednotlivé kmeny Velkého ducha obdařovaly, bychom mohli pokračovat, důležitější však je poznamenat, že Velký duch sice hrál v indiánské mytologii určitou roli, nemusela to však být role nejdůležitější, kterou mu v neznalosti přisuzujeme.

X

Velmi příznačné pro inidiánskou víru je, že se projevovala v různých zvycích a obřadech spojených často s tanci. Proto také dnešní kapitolu ani nezavíráme, ale budeme v ní příště pokračovat.

/pokračování/

S tím nápa dem přišel vla stně Fred. Jednou dyž sme svoje utapaný nohy pohodili na jednej vobzvlášť fa jnovej louce. Pokecávalo se vo všem možným dyž se Fred najednou posa dil a prohlásil. "Kuci, já mám nápa d. My by sme měli udělat něco vohromnáho. Víte něco šichni dohromady - ale já nevím co."

Tak sme tam leželi a čuč eli nahoru na mrahy a šichni sme dělali ja ko že moc přemýšlíme. Vo tej vohromný věci vo kerej vlastně nikdo nic nevěď ěl.

"Kuci, kuci," zařval Fred - jako jednou dyž šlápnul na střep a rozřiz si nohu. "Už to mám, my si postavíme boudu. Najdeme někde kus fajnový louky s kus em vody a lesa."

My sme teda normálně kliďasové, jen tak normálně se nezblázníme, ale tohle bylo něco pro nás. Šichni sme se mávnutím proutku stali architekti a stavitelé a kopáči a truhláři, tesaři, kamnáři a vůbec šichni ty lidi co sou potřeba na postavení takovej "krásnej boudy" někde v lůně přírody.

Hned da lěi vandř byl ve znamení hledání toho krásnýho místa snů na naší krásnou boudu.

Ta bouda stojí dodnes, v našich hlavách, ale vla stně díky tej boudě každej tejden vobouváme žoulavý boty. Znají nás už skoro na všech tratích ČSD i ČSAD, ale furt nás to žene někam dál. Co dyby - náhodou tam někde za rohem ???

X X X

O H E Ň

Zkus poskvřnit lásku -
zabiješ své srdce.
Zkus poskvřnit ohen,
zabiješ naše srdce.

Zkus položit své srdce
na ohen ze srdcí svých kamarádů.

Zkus.

Sírka ma ho nezapálíš.

/KLAUN/

NO, TO SE VÍ /kpt. Kíd/

1. To co na nás doma čeká není zrovna fajnový
 do pondělka na koni, letos jako předloni
 je to zatracenej uděl do prašivejch Estacád
 jipijou, jipijou, něký cizí krávy hnát.

R. No to se ví, zase se sejdem
 za sedm let, či příští tejdem
 voblíknem zas, strakatou blůzu
 zapijem hrůzu, bude nám hej!

2. Celý léto nezaprší, a když jo tak leje furt
 všude bláta čím dál víc, nebo zase strašnej hic
 ti co neznať čistý víno, ať se z louže napijou
 jápijou, jipijou, možná že to přežijou.

x x x

S O U T Ě Ž S O U T Ě Ž S O U T Ě Ž
 na pokračování na pokračování

Znáte tramské písničky ? ! ?

III. kolo

III. kolo

- 1/ ...jeden muž neproklál jim srdce zlý...
- 2/ ...kříž mám a spím pod zemí že jsem....
- 3/ ...že nemohu dál na sedlo si hlavu dát už...
- 4/ ...skončím asi jako Slaboch Ben.....
- 5/ ...se dát slyš volá nás tvrdé.....

Tak mi zase na pište, které z těch písniček jste poznali....

.....snad vám ty výseky písniček postačí.....
 dokončení na další straně ve SM ESCE...

S M Ě S K A ? ? ?

Slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé . . .

- Čárova trampská svadba se děje 21.2.81 v Halounech
- DÝM prý přestane vycházet ??? podle neověřených zpráv prej nejsou lidi....
- HOULA čeká HOULÁTKO....
- REDAKCE shání razítka všeho druhu k dekoraci tohoto občasníku

Ještě k soutěži TRAMPSKÉ PÍSNÍČKY /uvnitř OTY/:

Mezi nejlepší hadače zatím patří:

Samovi /FS/ - 5
Mário /KV/ - 4
Houla /Brdy/ - 3

Zatím se nikdo neozval z Táborska ani z okruhu Seňože by tamní lid neznal tramp. písně...

Ta kže pište do redakce....

-
- na uhelnák dochází i jistý plukovník ČEJKA a hlásí se k Samovi...
 - CIMBURA shání právě vyšlou knihu od HORNÍČKA a o 14 dní starší knihu "Na cestě".....
 - na koleje opět vyjede stará ložálka....

PŘÍSPĚVKY, INZERÁTY, ZPRÁVY a různé přijímá:

REDAKCE - Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13 Praha 4,
NUSLE - 140 00

Napište mi:

- vy kdo ode mně přímo dostáváte OTU, kam ho dáváte
- vy komu se taky OTA dostane do ruky, kde vám ho předal

!!! Limonádový Joe !!!

Konba

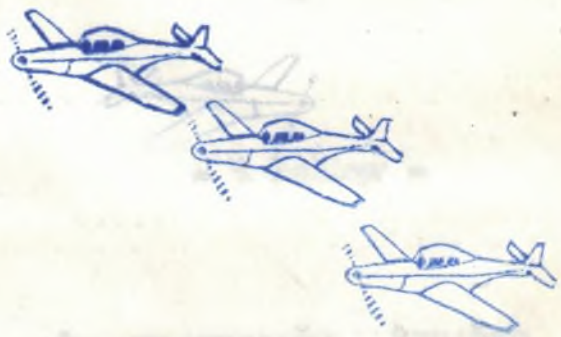

Yacht a vyhledat vyhledat vyhledat

U I S O U

A U E N I E E

ET I A U X A

Yacht - Yacht - Yacht

Cena nevyčísitelná
PATISK DOKÁZÁN ! ! !
Nerozšiřuje PNS

